

opusdei.org

Carta del Prelat (Abril 2007)

Carta de Mons. Xavier Echevarría als fidels de l'Opus Dei. El mes d'abril, el Prelat es deté davant els esdeveniments que celebrem en la Setmana Santa i convida a tractar Jesucrist, Déu fet home.

04/04/2007

Estimats, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Avui comença la Setmana Santa, la més important de l'any, perquè

commemorem els esdeveniments centrals de la nostra salvació. Tant de bo que cadascuna i cadascun de nosaltres la visqui —o, millor, la revisqui— personalment, acompanyant Jesús en els passos que la litúrgia posa davant els nostres ulls. Amb sant Josepmaria, demano a Déu la gràcia que ens esbalaïm més profundament davant aquests Misteris.

Els primers dies, a partir de l'entrada triomfal del Senyor a Jerusalem, resulta fàcil caminar al costat de Jesús en les freqüents anades i vingudes de Betània a Jerusalem i de Jerusalem a Betània. Agafem el Sant Evangeli, fiquem-nos en les escenes per a acompanyar-lo molt de prop i anar al seu pas en tot.

Atureu-vos a contemplar les hores que transcorre al Temple, mirant d'atreure els escribes i fariseus que, en aquells moments, només

maldaven per perdre'l. Jesús, però, no pren en compte el fracàs aparent de les seves invitacions a la conversió: fins a l'últim moment —ho veiem en les escenes del Gòlgota— espera que l'ànima s'obri a la gràcia i rebi així la salvació. Ens ensenya a insistir una vegada i una altra en l'apostolat personal, encara que en alguna ocasió pugui semblar que no hi ha resultats. El fruit arriba sempre.

Precisament abans de la Passió, el Senyor pronuncia una paràbola en la qual es reflecteix, de manera particular, l'afany d'ànimes que el consumeix: la paràbola del rei *que va celebrar les noces del seu fill, i va enviar els seus servents a avisar els convidats a les noces; però aquests no volien acudir* (Mt 22, 2-3). Hom pot imaginar les ànsies del Cor amabilíssim de Jesús en pronunciar aquestes paraules. I ens admira sempre la seva insistència: *tinc*

preparat ja el meu banquet, s'ha fet la matança dels meus vedells i els meus caps de bestiar encebats, i tot està a punt; veniu a les noces (Ibíd ., 4).

També ara succeeix freqüentment el mateix. Si de debò ens esforcem per identificar-nos amb Crist, per ser *alter Christus, ipse Christus*, res més lògic que —com repetia el nostre Pare— la vida de Jesús es reprodueixi d'una manera o d'una altra en la nostra. «Es repeteix l'escena, com amb els convidats de la paràbola. Uns, por; uns altres, ocupacions; bastants..., històries, excuses ximples.

»Es resisteixen. Així els hi va: fastiguejats, fets un embolic, sense ganes de res, avorrits, amargats. Tan fàcil com és acceptar la invitació divina de cada moment, i viure alegre i feliç!» (Sant Josep maria, *Solc*, n. 67).

La nostra reacció, com la de sant Josepmaria, ha de consistir a no decaure, sinó a augmentar la dedicació a l'apostolat, ben convençuts que cap esforç no es perd, malgrat les resistències dels homes.

Insistim concretament en *l'apostolat de la Confessió*. L'any passat, per aquestes dates, el Papa recordava que, «per a una fructuosa celebració de la Pasqua, l'Església demana als fidels que s'acostin durant aquests dies al sagrament de la Penitència, que és una mena de mort i resurrecció per a cadascun de nosaltres (...). Deixem-nos reconciliar per Crist —afegia el Sant Pare— per assaborir més intensament l'alegria que Ell ens comunica amb la seva resurrecció. El perdó que ens dóna Crist en el sagrament de la Penitència és font de pau interior i exterior, i ens fa apòstols de pau en un món on, per desgràcia, continuen les

divisions, els sofriments i els drames de la injustícia» (*Discurs en l'audiència general* , 12-IV-2006).

La segona part de la setmana celebrem el Triduu Pasqual, cor de l'any litúrgic. Fiquem-nos a fons en les cerimònies litúrgiques d'aquests dies. El Dijous Sant, durant la Missa *in Cena Domini* , agraïm a Jesús la institució de l'Eucaristia i del sacerdoci, i la seva perpetuació fins al final dels segles. Acompanyem-lo en els sagraris —els *Monuments* — on es reserva el Santíssim Sagrament, fins a la tarda del Divendres Sant, en record de les hores de solitud que Jesucrist va transcórrer, primer, a l'Hort de les Oliveres, i, després, durant el procés-farsa d'aquella nit dolorosa i trista. Estigueu segurs que aquesta vetlla nostra al costat del tabernacle va consolar d'alguna manera Jesús, Déu i home veritable, durant aquelles hores tan amargues.

Joan Pau II —a qui tant deu l'Església, l'Obra— era un apassionat amant de Jesús Sagramentat: li atreia el Tabernacle i ens convidava a anar-hi amb freqüència. La seva arribada al Cel, fa dos anys, haurà estat tan ràpida com quan descobria un sagrari durant les seves visites i viatges apostòlics.

El Divendres Sant, commemoració de la mort del Senyor, a més de complir exemplarment l'abstinència i el dejuni assenyalats per a aquesta data —recordant i facilitant a altres persones que també ho facin—, cerquem amb generositat petites mortificacions al llarg d'aquestes hores, i oferim-les en desgreuge pels pecats nostres i els dels altres, i en petició de gràcies perquè moltes ànimes —milers i milers— es decideixin a seguir de prop Jesucrist. No tinguem por a la Creu, filles i fills meus, ni tampoc a les murmuracions dels qui s'escandalitzen

farisaicament quan contemplen que els cristians ens agafem amb amor a aquest tronc sant, on el Senyor va donar mort a la nostra mort i ens va rescatar per a la vida eterna. Fins a quin punt estimem el sacrifici? Ens poden els respectes humans?

El Dissabte Sant recordem la sepultura de Jesús; romanguem molt a prop de la Mare de Déu, amb els Apòstols i aquelles dones santes que l'acompanyaven. Ells i elles no sabien aleshores que, després d'aquestes hores de tenebres, clarejaria el nou dia de la Resurrecció. Nosaltres, ara, sí ho sabem. Omplim-nos d'optimisme i d'esperança.

Després del Triduu sacre comença el Temps pasqual, que representa la vida futura que esperem rebre de Déu, i que ja ara podem pregustar en l'esperança, especialment perquè en la Sagrada Eucaristia se'ns ofereix

una penyora i una bestreta de la benaurança eterna promesa. Pensem sovint en el Cel, especialment quan es presenta alguna contradicció, per recobrar de seguida la pau i l'alegria sobrenaturals? Acudim amb freqüència al Sagrari, per romandre amb Jesús i alimentar la nostra vida teologal? Els primers cristians representaven la virtut de l'esperança mitjançant la figura d'una àncora; significava que, més enllà de les circumstàncies mudables de l'existència terrenal, la nostra seguretat es funda en Jesucrist, que ha entrat en el Cel i s'asseu a la dreta del Pare amb la seva Humanitat Santíssima, sempre viu per intercedir per nosaltres (cf. Hb 4, 14; 7, 25).

« *Crist viu* . Aquesta és la gran veritat que omple de contingut la nostra fe. Jesús, que morí a la Creu, ha ressuscitat, ha triomfat sobre la mort, sobre el poder de les tenebres, sobre

el dolor i l'angoixa», escriu el nostre Pare. I continua: «Crist viu. Jesús és l'Emmanuel: Déu amb nosaltres. La seva Resurrecció ens revela que Déu no abandona els seus. *¿És que una dona pot oblidar el fruit del seu ventre, no compadir el fill de les seves entranyes? Doncs ni que ella se n'oblidés, jo no t'oblidaré mai* (Is 49, 14-15), havia promès. I ha complert la promesa» (Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 102).

En la recent exhortació apostòlica post-sinodal *Sacramentum caritatis*, Benet XVI recorda entre altres coses que, «especialment en la litúrgia eucarística, se'ns dóna a pregustar el compliment escatològic cap al qual s'encamina tot home i tota la creació (cf. Rm 8,19 ss.). L'home ha estat creat per a la felicitat eterna i veritable, que només l'amor de Déu pot donar (...). Aquesta meta última, en realitat, és el mateix Crist Senyor, vencedor del pecat i la mort, que

se'ns fa present de manera especial en la Celebració eucarística.

D'aquesta manera, encara que som “estrangers i forasters” (1Pe 2,11) en aquest món, participem ja per la fe de la plenitud de la vida ressuscitada. El banquet eucarístic, revelant la seva dimensió fortament escatològica, ens ajuda en el camí de la nostra llibertat» (Exhort. apost. post-sinodal *Sacramentum caritatis*, 22-II-2007, n. 30).

Jesús és el Company invisible, però real, que es troba sempre al nostre costat i ens espera en el Tabernacle, on ens palesa la seva proximitat. Com canviarien les nostres jornades, si de debò ens moguéssim en tot moment amb la seguretat —plena de fe, d'esperança i d'amor— que animava a sant Josepmaria! Acudim plens de confiança a la seva intercessió, perquè ens empenyi a ser dones i homes veritablement eucarístics. El proper dia 23,

aniversari de la seva Primera Comunió, n'és una excel·lent ocasió. Aprenquem a dir-li en cada jornada un "Senyor, t'estimo", i procurem demostrar-li-ho amb obres.

Resem molt pel Papa: per la seva persona i les seves intencions. És molt gran el pes que recau damunt seu. La Providència divina compta amb aquestes oracions i aquests sacrificis per a enfortir-lo i donar eficàcia a les seves paraules. El pròxim dia 16 d'abril complirà vuitanta anys, i el 19 serà el segon aniversari de la seva elecció. Agraïm a Déu el do que ha concedit a l'Església en la persona de Benet XVI.

Tots recordem com a la Missa amb què va inaugurar el pontificat, el Sant Pare demanava als cristians l'ajuda de l'oració. I el 2006, en commemorar el primer any del seu pontificat, postil·lava: «Cada vegada em convenço més que per mi mateix

no podria complir aquesta tasca, aquesta missió. Però sento també que vosaltres m'ajudeu a complir-la. Soc, així, en una gran comunió i junts podem dur endavant la missió del Senyor (...). Gràcies, de cor, a tots els qui de diverses maneres m'acompanyen de prop o em segueixen des de lluny espiritualment amb el seu afecte i la seva oració! A cada u li demano que segueixi sostenint-me, demanant a Déu que em concedeixi ser pastor mans i ferm de la seva Església» (*Discurs en l'audiència general*, 19-IV-2006).

Examinem en la presència de Déu com és la nostra unió amb el Papa: unitat d'oracions, d'afectes i de propòsits. Resem molt, cada dia, per les intencions del Sant Pare? Oferim els sacrificis i renúncies que ens costen més? Movem altres persones a resar i a oferir pel Pontífex Romà estones de treball i petites

mortificacions? En difonem els ensenyaments —que són la doctrina de Crist— i els defensem quan són atacats en l'opinió pública o en converses privades?

No disminuïu la vostra oració per les meves intencions.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 d'abril de 2007

---

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-abril-2007/> (05/04/2025)